

Arrest

nr. 102 187 van 30 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Saadetabad en bent u Iraans staatsburger. U bent getrouwd met F. S. (...). Haar vader is een gepensioneerd kolonel van de Nirouye Entezami (reguliere politie) en van het Ettelaat (Ministerie van Informatie). Haar familie is erg religieus. Sinds u haar leerde kennen, beleeft uw echtgenote haar geloof minder fanatiek. Na uw huwelijk met haar beschuldigden haar ouders u ervan haar negatief te beïnvloeden. Samen met

uw vennoot M. R. (...) hield u een winkel open. In deze winkel ontmoette u in de loop van de eerste maand van 1389 (Iraanse kalender; stemt overeen met maart-april 2010 in de Gregoriaanse kalender) een zekere S. (...). Hij werkte aan de universiteit en was socioloog. Jullie raakten aan de praat en begonnen over de economische situatie en de rol van de islam in Iran te spreken. Na een uurtje wisselden jullie telefoonnummers uit. Een twintigtal dagen later, in de tweede maand van 1389 (april-mei 2010), belde S. (...) u op en nodigde u uit voor een meeting bij hem thuis. Hij was immers voorzitter van een naamloze vereniging die het atheïstische gedachtengoed wenste te verspreiden. U besloot in te gaan op de uitnodiging en sindsdien zette u zich in voor de groep. Jullie bespraken onder elkaar anti-religieuze artikels, stelden zelf artikels op die jullie IT-verantwoordelijke, S. B. (...), dan op een weblog plaatste en jullie spoorden mensen op die jullie ideologie ondersteunden. Op 21/4/1391 (11 juli 2012) kwam uw schoonvader bij u thuis langs. Hij beschuldigde u ervan uit de islam te zijn gestapt en ondergrondse activiteiten tegen de islam uit te voeren. U ontkende formeel. Daarop zwaaide hij met een mp3-speler en liet u een opname beluisteren waarop u te horen was terwijl u een anti-religieus discours hield. U bleef ondanks de opname ontkennen. Hierop stelde hij u een ultimatum voor. U kreeg een week de tijd om met uw activiteiten te stoppen en terug de islamitische waarden te omarmen. Indien u niet zou stoppen, zou u als afvallige worden beschouwd en zou het huwelijk met zijn dochter nietig worden verklaard. Toen uw schoonvader vertrokken was, stelde uw echtgenote u vragen over uw activiteiten. U biechtte haar op dat u in een atheïstische groepering actief was. Sindsdien hield u er rekening mee dat u geschaduwd kon worden. U en uw echtgenote spraken dan ook een aantal voorzorgsmaatregelen af. Zo zouden jullie onder meer heel behoedzaam omgaan met telefonische en elektronische contacten. U belde S. (...) op om een afspraak met hem te maken en hem op de hoogte te brengen van de dreiging. Hij verbleef toen echter in Shiraz. Uiteindelijk spraken jullie af om elkaar bij de komende meeting van 29/4/1391 (19 juli 2012) apart te ontmoeten. Tijdens deze bijeenkomst vertelde u hem hetgeen gebeurd was. S. (...) reageerde geschokt en raadde u aan om geen enkel telefonisch contact meer te onderhouden, uw simkaart weg te gooien en een veilig onderkomen te zoeken. U wilde de hele groep inlichten, maar S. (...) vond dat niet zo verstandig, omdat hij vreesde dat de groep dan uit elkaar zou vallen. De volgende avond belde uw schoonzus uw echtgenote op met de boodschap dat ze een brief, die door uw schoonvader en vier anderen werd ondertekend, in het bureau van uw schoonvader gevonden had. In de brief had ze gelezen dat u de islam de rug toegekeerd had en dat u ondergrondse activiteiten onderhield. De dag erop vertrokken u en uw echtgenote naar het noorden van Iran waar jullie in het buitenverblijf van een vriend onderdoken. Een week later contacteerde u ondanks zijn uitdrukkelijk verbod S. (...). Hij nam niet op en daarop belde u naar zijn echtgenote M. (...). Zij beantwoordde uw oproep. Ze zei u dat haar echtgenoot de dag ervoor, i.e. op 6/5/1391 (27 juli 2012), gearresteerd werd. Zo kwam u te weten dat jullie groep effectief verraden was. Tijdens jullie verblijf in het noorden van Iran vernamen jullie ook dat O. M. (...), die eveneens van jullie groep lid was, naar Amerika was uitgeweken. Daarop organiseerde u jullie vlucht uit Iran. Uiteindelijk vroegen jullie op 10 september 2012 in België asiel aan. Sindsdien heeft u uit schrik met niemand in Iran nog contact. Wel ontving uw echtgenote in de loop van oktober 2012 een e-mail van uw vennoot waarin ze in bijlage een aan u gerichte convocatie opstuurde. U informeerde zich hierover verder niet. Tevens vernam u in België via de site van BBC Persia dat S. B. (...), jullie IT'er, was gearresteerd en tijdens zijn gevangenschap was overleden. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er ter dood veroordeeld te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), een print van de recent door u via uw vennoot verkregen convocatie, een internetartikel over de overleden S. B. (...), een door u opgesteld anoniem artikel die u schreef in het kader van uw activiteiten voor de naamloze groepering en een lijst met weblogs waarop artikels van de groepering verschenen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u en uw echtgenote uw land van herkomst zouden zijn ontvlucht op de helling gezet door een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarde u met een vals paspoort vanuit Istanbul naar Brussel te zijn gevlogen (CGVS 19/11/2012, p. 17; CGVS 19/11/2012 echtgenote, p. 5-6). U kon evenwel geen enkel detail geven over de valse identiteit waaronder u reisde. U wist zelfs niet eens onder welke nationaliteit u zou hebben gereisd. U had hiernaar immers niet gekeken en bijgevolg heeft u hierover nooit informatie gehad. Bovendien was het in het Latijns schrift opgesteld (CGVS 19/11/2012, p. 17-18; CGVS 19/11/2012 echtgenote, p. 6). Dergelijke verklaringen zijn vooreerst niet in overeenstemming met de gang van zaken op Europese luchthavens, zeker wanneer het internationale vluchten betreft van buiten de Europese Unie, waarbij het

risico om door het luchthavenpersoneel aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, en dit steeds strikt individueel (zie onder meer informatie over de luchthaven van Zaventem waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd), groot is. Gezien dit risico kan er van u verwacht worden dat u omtrent voormelde gegevens meer details zou kunnen verstrekken. Indien u werkelijk met een vals reispaspoort naar België zou zijn gereisd, kan bijgevolg worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bovendien is het algemeen geweten dat bij binnenkomst op de luchthaven van Zaventem onderdanen van de Europese Unie en onderdanen van landen buiten de Europese Unie apart gecontroleerd worden. Gezien u beweert niet te weten onder welke nationaliteit – u wist niet van welk land uw paspoort was – u zou hebben gereisd, kon u aldus niet weten bij welke immigratiecontrolepost (EU of niet-EU) u zich diende te melden. De vaststelling dat u uw asielaanvraag in het binnenland bent komen indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en dus niet op de luchthaven – wat er op wijst dat u zonder problemen door de controles bent geraakt – doet dan ook sterk vermoeden dat u op een andere wijze België bent binnen gereisd dan u op het Commissariaat-generaal beweert.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenote daadwerkelijk uit een religieuze en fundamentalistische familie afkomstig is. Wat dit betreft, legden jullie bijzonder vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk stelde u dat uw echtgenote sinds jullie huwelijk haar geloof niet meer praktiseerde. Bij uw tweede gehoor corrigeerde u zichzelf: toen zei u dat ze reeds voor jullie huwelijk haar geloof niet meer beleed; van zodra ze u als negentienjarige leerde kennen begon ze minder geloofsijver te vertonen. Hoe dan ook was u, volgens uw schoonouders, de schuld van haar gebrekkige geloofsijver. Deze beschuldiging werd volgens u pas na jullie huwelijk aan u rechtstreeks door uw schoonouders geuit (CGVS 19/11/2012, p. 7; CGVS 12/12/2012, p. 12-13). Uw echtgenote bevestigde dat haar ouders u er inderdaad van beschuldigden haar negatief te beïnvloeden. Deze beschuldiging werd volgens haar echter reeds voor jullie huwelijk rechtstreeks door haar ouders aan u geuit (CGVS echtgenote 19/11/2012, p. 2; CGVS echtgenote 12/12/2012, p. 3-4). Voorts brachten jullie van de door jullie beweerde professionele activiteiten van uw schoonvader – hij zou als gepensioneerd kolonel bij de Nirouye Entezami en het Ettelaat nog steeds actief zijn (CGVS 12/12/2012 echtgenote, p. 8) – geen enkel begin van bewijs aan. Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werden aan uw echtgenote bewijzen van uw schoonvaders (voormalige) beroepsactiviteiten gevraagd. Ze kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat jullie vooralsnog, hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is, hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegden noch dat jullie een plausibele uitleg gaven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans beloofde uw echtgenote een poging te ondernemen om dergelijke documenten te verkrijgen. Ze voegde hier weliswaar onmiddellijk aan toe dat dit haar een quasi onmogelijke opdracht leek te zijn, gezien ze geen contacten met haar familie meer heeft. Dit is evenwel geen afdoende uitleg hiervoor. Vooreerst gaf uw echtgenote toe dat ze in theorie de mogelijkheid had om familieleden, zoals haar moeder of haar zus, te contacteren. Bovendien zei ze dat, nadat jullie met uw schoonvader problemen kregen, ze in Iran nog contacten had met haar zus en haar moeder. Haar zus contacteerde uw echtgenote om te zeggen dat ze op het bureau van uw schoonvader een brief gevonden had; uw echtgenote contacteerde haar moeder vlak voor jullie vertrek om haar te zeggen dat jullie op reis vertrokken (CGVS 12/12/2012 echtgenote, p. 8-9). Dat jullie bijzonder vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden over het protest van uw schoonouders naar aanleiding van uw weinig religieuze houding en dat jullie geen enkel begin van bewijs van de door jullie beweerde functie van uw schoonvader neerlegden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde (fundamentalistische) achtergrond van uw schoonfamilie.

Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt daadwerkelijk lid geweest te zijn van een naamloze atheïstische groepering. U zou via een zekere S. (...) met deze groep in contact gekomen zijn. In dit verband is het, gelet op de Iraanse context waarbij apostasie of geloofsafval streng bestraft wordt (zie informatie in het administratieve dossier), hoogst bevreemdend en weinig waarschijnlijk dat S. (...) u na een eenmalig gesprek van ongeveer een uur in uw winkel – voorheen kenden jullie elkaar niet – het enorme risico zou genomen hebben om u onmiddellijk nota bene bij hem thuis uit te nodigen voor een bijeenkomst van de atheïstische groep waarvan hij voorzitter was (CGVS 19/11/2012, p. 4-5). Wat de naam van deze persoon betreft, sloop er verder bovendien een kleine, maar erg opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw eerste gehoor zei u dat u S(...)'s voornaam niet kende; iedereen gaf immers hetzij een aliasnaam, hetzij enkel zijn voor- of familienaam op (CGVS 19/11/2012, p. 4). Bij uw tweede gehoor wist u echter plots dat H. (...) en vermoedelijk A. (...) (of Ab. (...)) de twee bestanddelen van zijn voornaam waren (CGVS 12/12/2012, p. 9). Voorts is het merkwaardig dat, hoewel u uitdrukkelijk aangaf dat er bij uw eerste ontmoeting met de groep in totaal veertien mensen, u inbegrepen, aanwezig waren – u wist dit heel zeker omdat iedereen al aanwezig was toen u aankwam en u de mensen op het einde van de bijeenkomst geteld had –, u,

toen u gevraagd werd om de namen van alle aanwezigen op te sommen, vijftien aanwezigen, onder wie een zekere P. (...), vermeldde. Hiermee geconfronteerd, sprak u over een mogelijke vergissing van uwentwege (CGVS 19/11/2012, p. 5-6). Dat dit niet als een afdoende uitleg beschouwd kan worden, blijkt uit uw verklaringen bij uw tweede gehoor. Toen herhaalde u de namen van alle aanwezigen van de eerste bijeenkomst. U vermeldde in deze context P. (...) niet langer als aanwezige; hij vervoegde de groepering immers pas enkele dagen later (CGVS 12/12/2012, p. 5). Nochtans had u bij uw eerste gehoor, zoals reeds aangehaald, uitdrukkelijk gezegd dat alle personen die u vernoemd had, bijgevolg ook P. (...), op het moment van uw aankomst reeds aanwezig waren (CGVS 19/11/2012, p. 5). Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook danig de geloofwaardigheid van uw beweerde contacten met deze naamloze atheïstische groepering.

Gezien er zowel aan de streng islamitische achtergrond van uw schoonfamilie als aan uw contacten met een atheïstische groepering slechts weinig geloof gehecht kan worden, kan er eveneens ernstig getwijfeld worden aan de door u aangehaalde problemen naar aanleiding hiervan. Dit blijkt tevens uit uw merkwaardige houding sinds 21/4/1391, de dag waarop uw schoonvader u vertelde dat hij op de hoogte was van uw activiteiten. U verklaarde in dit verband enerzijds dat u voorzorgsmaatregelen nam omdat u vermoedde dat u gevolgd kon worden; anderzijds beweerde u gewoon naar de volgende meeting d.d. 29/4/1391 gegaan te zijn. Het is evenwel hoogst bevreemdend en bijgevolg weinig geloofwaardig dat, ondanks uw vrees geschaduwd te worden, u het risico zou genomen hebben om op 29/4/1391 gewoon naar een bijeenkomst van de groepering te gaan waardoor u alle leden van uw groep potentieel in gevaar bracht. Deze vaststelling op zich ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen. Dat de geloofwaardigheid van de problemen van de atheïstische groepering danig op de helling staat, blijkt daarnaast uit een fundamentele omissie in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken spraken noch u noch uw echtgenote over een eventuele arrestatie van S. (...) (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5; CGVS-vragenlijst echtgenote, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat u in Iran reeds vernomen had dat hij gearresteerd was en dat u hierdoor begreep dat de groep verraden was (CGVS 19/11/2012, p. 12). U beschouwde bijgevolg S. (...)s arrestatie als een cruciaal element in uw asielrelaas. Dat u hierover bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vertelde, ondanks dat u toen uitdrukkelijk gevraagd werd om nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten weer te geven waarom u bij terugkeer naar Iran problemen vreest of riskeert (CGVS-vragenlijst, vraag 1), zet de geloofwaardigheid van S. (...)s arrestatie danig op de helling.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid blijkt tot slot tevens uit het feit dat u bijzonder weinig tot geen informatie had over uw problemen en de problemen van uw groepsleden. Zo wist u enkel dat S. (...) gearresteerd was, maar u wist niet door welke instantie (CGVS 19/11/2012, p. 12). Voorts had u geen enkele informatie over de evolutie van zijn situatie. Zo wist u niet of hij intussen vrijgekomen was of niet; u voegde hieraan toe dat een mensenleven in Iran niet belangrijk is en dat men voor een gevangene niets kan doen. Toen er opgemerkt werd dat gevangenen toch vrijgelaten kunnen worden, was u overtuigd dat dit onmogelijk was. Nochtans erkende u even later dat S. (...) vroeger al eens gevangengenomen werd en dat hij toen werd vrijgelaten (CGVS 19/11/2012, p. 13-14). Gevraagd hoe het kwam dat u hierover niets wist, herhaalde u meermaals dat u uit schrik geen contacten met Iran onderhoudt (CGVS 19/11/2012, p. 13). Dit is geen afdoende uitleg hiervoor. U ondernam immers evenmin een ernstige poging om een zekere O. M. (...), die net als u lid van uw naamloze groepering zou geweest zijn en van wie u wist dat hij onlangs naar Amerika was gevlucht, te contacteren en aldus via hem informatie over (de problemen van) uw groep te verkrijgen. U verklaarde weliswaar dat u een poging ondernomen had om zijn emailadres op internet te vinden. Geconfronteerd met het feit dat er op internet heel veel informatie over O. M. (...) te vinden was, gaf u toe dat u niet goed met internet kon werken en dat u ook geen hulp gevraagd had aan uw echtgenote om O. M. (...) op het internet te vinden (CGVS 19/11/2012, p. 14). Dat u uit schrik Iraniërs in Iran niet kon contacteren, is overigens maar moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat, nadat u in de problemen was gekomen, u tijdens uw verblijf in het noorden van Iran wel degelijk de echtgenote van S. (...) kon opbellen, dat jullie informatie konden verzamelen over de vlucht van O. M. (...) en dat uw echtgenote nog afscheid kon nemen van haar moeder (CGVS 19/11/2012, p. 12; p. 14; CGVS echtgenote 12/12/2012, p. 8). Dat u hier in België schrik zou hebben om telefonische contacten te onderhouden terwijl uit uw houding blijkt dat u in Iran geen schrik had, is dan ook geenszins een aannemelijke uitleg voor uw bijzonder gebrekkige informatie in verband met S. (...)s situatie. Voorts had u geen enkele informatie over de context waarin de door u neergelegde convocatie d.d. 11/7/1391 bij uw vennoot zou zijn terechtgekomen. U verklaarde betreffende deze convocatie dat uw vennoot dit document zonder uitleg naar uw echtgenote gemaïld had. Daarop heeft u aan haar geen verdere informatie gevraagd: zo wist u onder meer niet met zekerheid of ze zelf ondervraagd werd, of er sindsdien nog convocaties of andere juridische documenten zijn toegekomen en of er nadien – door het feit dat u niet op de convocatie gereageerd had – hieraan juridische gevolgen verbonden waren

(CGVS 19/11/2012, p. 11-12; p. 15; CGVS 12/12/2012, p. 10-11). Uw uitleg, met name dat u aan uw vennoot geen vragen wou stellen om niemand in de problemen te brengen, houdt geen steek, aangezien uw vennoot spontaan het initiatief nam om de convocaties aan uw echtgenote te bezorgen. Ten slotte beweerde u dat S. B. (...), een weblogger die in een Iraanse gevangenis zo zwaar gemarteld werd dat hij ten gevolge van zijn verwondingen overleed, deel uitmaakte van uw groepering. U verklaarde dat u het nieuws over S. (...) goed opvolgde (CGVS 12/12/2012, p. 14); u kende hem immers. In deze context is het hoogst merkwaardig dat u niet op de hoogte was van het feit dat er, zoals uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt, naar aanleiding van het onderzoek naar de doodsoorzaak van S. (...) zeven politieofficieren werden gearresteerd (CGVS 12/12/2012, p. 4).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw groepsleden in Iran zouden hebben gekend rechtstreeks verband houden / zouden houden met uw problemen en u deze problemen van uw groepsleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Betreffende uw verklaringen dat u Iran ook verliet omwille van de oorlogsdreiging (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), dient er nog opgemerkt te worden dat uw schrik voor een nakende oorlog louter hypothetisch is en elke objectieve grondslag mist. Dat jullie geconfronteerd werden met almaar stijgende (voedings)prijzen (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), is ten slotte een motief van louter economische aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. Wat de overige documenten betreft, dient er opgemerkt te worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat, zoals hierboven reeds is gebleken, hier geenszins het geval is. Betreffende de convocaties kan hieraan worden toegevoegd dat u enkel een kopie neerlegde, waardoor de authenticiteit ervan geenszins kan worden nagetrokken. Bovendien blijkt uit jarenlang onderzoek van juridische documenten die door Iraanse asielzoekers aan het Commissariaat-generaal voorgelegd werden dat nagenoeg al deze documenten vals waren. In verband met de door u neergelegde (internet)artikels en de lijst met weblogs kan tot slot nog opgemerkt worden dat hieruit geenszins enig verband met u blijkt.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat tweede verzoekende partij daadwerkelijk uit een religieuze en fundamentalistische familie afkomstig is, menen verzoekende partijen dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot het minder religieus worden van tweede verzoekende partij allerm minst doorslaggevend is. De evolutie van fundamentalistisch naar eerder gematigd betreft immers een gradueel proces waarop geen exacte datum kan worden gekleefd. Dit blijkt overigens eveneens uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij.

Aangaande de vaststelling dat verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs hebben kunnen voorleggen met betrekking tot de professionele activiteiten van de vader van tweede verzoekende partij, zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat verwerende partij ten onrechte stelt dat dergelijke constatering de geloofwaardigheid van hun relaas in het gedrang brengt. Immers, verklaringen op zich kunnen al een voldoende bewijs van hun hoedanigheid van vluchteling vormen op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. *In casu* hebben zij wel degelijk een plausibel asielrelaas uiteengezet. De afwezigheid van materiële bewijsstukken kan door verwerende partij dan ook niet worden aangewend als argument om te twifelen aan hun vluchtrelaas, aldus verzoekende partijen. Hoe dan ook, zij hebben geen enkele mogelijkheid om dergelijke documenten te bekomen. Zoals duidelijk blijkt uit hun feiten uiteenzetting, zijn zij halsoverkop uit Iran vertrokken en hebben zij sindsdien geen enkel contact meer met hun thuisland. Zij hadden dus allerm minst de kans om een gedetailleerd dossier op te stellen voor hun vlucht uit Iran en dit naar België mee te nemen ter staving van hun asielaanvraag.

2.2.2.2. De Raad merkt op dat, hoewel kan worden aangenomen dat het overstappen naar een gematigde religieuze overtuiging een gradueel proces uitmaakt waarvan de verschillende fasen niet gemakkelijk in de tijd kunnen worden afgelijnd, verzoekende partijen toch wel zeer vage en weinig consistente verklaringen afleggen met betrekking tot het moment waarop tweede verzoekende partij haar geloof op een andere manier is beginnen te beleven en het moment waarop de ouders van tweede verzoekende partij hebben gereageerd op deze veranderde houding van tweede verzoekende partij en op het gedachtengoed van eerste verzoekende partij. Gelet op de Iraanse context en op het feit dat de familie van tweede verzoekende partij zeer religieus is, waardoor de beslissing om geen praktiserend moslim meer te zijn een zeer radicale omwenteling uitmaakt die risico's met zich meebrengt, kan van verzoekende partijen redelijkerwijs verwacht worden dat zij omtrent deze fundamentele evolutie/gebeurtenissen duidelijkere verklaringen kunnen afleggen. Het aangevoerde argument kan de door verwerende partij aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden dan ook niet goedpraten.

Nopens het niet bijbrengen van enig begin van bewijs omtrent de professionele activiteiten van de vader van tweede verzoekende partij, stelt de Raad vast dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er zich in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Gelet op de verschillende elementen die in de bestreden beslissingen worden aangehaald, en die in onderhavig arrest worden bevestigd, is dit *in casu* niet het geval.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat zij niet in de mogelijkheid zijn om bewijsstukken voor te leggen met betrekking tot de professionele activiteiten van de vader van tweede verzoekende partij, omdat zij halsoverkop zijn moeten vertrekken en omdat zij sindsdien met niemand nog contact hebben in Iran, verwijst de Raad naar hetgeen verwerende partij in haar bestreden beslissingen stelt met betrekking tot de opmerking van tweede verzoekende partij dat het bijbrengen van enig bewijs een quasi onmogelijke opdracht is, aangezien ze geen contacten heeft met haar familie in Iran. Het opnieuw

benadrukken van de onmogelijkheid om bewijsstukken te bekomen omdat verzoekende partijen geen contact meer zouden hebben met personen in hun land van herkomst, kan derhalve niet als een afdoende uitleg worden beschouwd.

2.2.3.1. Daar waar verwerende partij heeft geoordeeld dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij daadwerkelijk lid is geweest van een naamloze atheïstische groepering, merken verzoekende partijen vooreerst op dat de dossierbehandelaar heeft nagelaten eerste verzoekende partij te wijzen op haar tegenstrijdige verklaringen, zodat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen hieromtrent duidelijkheid te verschaffen. Daarnaast houdt een dergelijke redenering volgens verzoekende partijen op geen enkele wijze rekening met de concrete situatie van eerste verzoekende partij. Voorts argumenteren verzoekende partijen dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij allebei twee keer werden ondervraagd op het Commissariaat-generaal en dit telkens gedurende bijna drie uur. Het is volgens hen dan ook logisch dat er in hun verklaringen wel enige tegenstrijdigheden en onduidelikheden kunnen worden gevonden. Verzoekende partijen vinden het dan ook niet kunnen dat deze tegenstrijdigheden/vergetelheden door verwerende partij als ultiem argument worden aangewend om het hele asielrelaas naar de prullenmand te verwijzen, te meer nu eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren niet eens geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen.

Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat het hoogst bevreemdend en weinig waarschijnlijk is dat S. eerste verzoekende partij na een eenmalig gesprek van ongeveer een uur in haar winkel het enorme risico zou hebben genomen om haar onmiddellijk *nota bene* bij hem thuis uit te nodigen voor een bijeenkomst, opperen verzoekende partijen dat verwerende partij hier uitgaat van een bijzonder eenzijdige en overigens compleet verkeerde voorstelling van de feiten. Uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij blijkt immers dat hier eerder sprake was van een geleidelijk proces van toenadering tussen eerste verzoekende partij en de atheïstische vereniging. Het begon met enkele interessante gesprekken over de socio-economische situatie in Iran, waarop eerste verzoekende partij geleidelijk aan in contact werd gebracht met gelijkgestemden.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden trachten te minimaliseren en te herkwalficeren naar loutere onzorgvuldigheden en vergetelheden, die te wijten zijn aan de lange duur van de verschillende gehoren. Bovendien heeft eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren niet de kans gekregen om deze tegenstrijdige verklaringen alsnog te duiden.

Waar verzoekende partijen aanhalen dat de gehoren bijzonder lang hebben geduurd, waardoor het logisch is dat door hen enkele vergissingen werden begaan, wijst de Raad er echter op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit ongeacht de duur van de gehoren. Daarbij merkt de Raad op dat de tegenstrijdigheden in kwestie – die betrekking hebben op het al dan niet kennen van de voornamen van S., de voorzitter van de atheïstische vereniging en de personen die aanwezig waren tijdens de eerste bijeenkomst die eerste verzoekende partij heeft bijgewoond – geen betrekking hebben op details maar, mede gelet op de in de bestreden beslissingen weergegeven context, wel degelijk voldoende gewichtig zijn om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen in het gedrang te brengen. Het door verzoekende partijen aangehaalde verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden.

Betreft de kritiek dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren niet geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige verklaringen wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat eerste verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige

toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

Ten slotte stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij wel degelijk werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden, ondermeer met andersluidende verklaringen omtrent het aantal aanwezigen en de al dan niet aanwezigheid van een zekere P. tijdens haar eerste ontmoeting met de groep. Hiermee geconfronteerd, sprak eerste verzoekende partij over een mogelijke vergissing van zijnentwege (administratief dossier, stuk 7, CGVS 19/11/2012, p. 5-6).

Daar waar verzoekende partijen nog opmerken dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met haar concrete situatie, merkt de Raad op dat verzoekende partijen hebben nagelaten om in hun verzoekschrift op concrete wijze uiteen te zetten over welke "*concrete situatie*" het dan precies zou gaan en op welke manier verwerende partij er dan mee rekening had moeten houden. De Raad kan met dergelijk argument dan ook geen rekening houden.

Aangaande de argumentatie met betrekking tot de vaststelling van verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat S. eerste verzoekende partij na een eenmalig gesprek meteen bij hem thuis heeft uitgenodigd voor een bijeenkomst van de atheïstische groep waarvan hij leider was, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen voorhouden, uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij geenszins blijkt dat er sprake was van een "*geleidelijk proces van toenadering*" tussen hen beide. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt immers dat zij S. slechts eenmaal in haar winkel had gesproken en dat zij tijdens dit eenmalige gesprek reeds hun visie op de islam ter sprake brachten. Na dit gesprek werd eerste verzoekende partij door S. opgebeld, waarna zij bij hem thuis afspraken. Tijdens deze afspraak werd eerste verzoekende partij meteen geïntroduceerd aan de groep en werd haar duidelijk gemaakt met welke activiteiten zij zich bezighielden (administratief dossier, stuk 7, p. 4-5). Van een "*bijzonder eenzijdige en overigens compleet verkeerde voorstelling van de feiten*" is derhalve geen sprake.

Het feit dat het meer dan twee jaar zou hebben geduurd vooraleer de schoonvader van eerste verzoekende partij op de hoogte kwam van die activiteiten bij de atheïstische vereniging, waarmee verzoekende partijen de nadruk wensden te leggen op het feit dat eerste verzoekende partij slechts geleidelijk aan betrokken werd bij de activiteiten van de atheïstische vereniging, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de wijze waarop eerste verzoekende partij in contact kwam met de atheïstische vereniging waarvan S. voorzitter was, niet als geloofwaardig kan worden bestempeld. Verder merkt de Raad nog op dat het benadrukken van de bijzonder grondige kennis van eerste verzoekende partij betreffende de sharia-wetgeving en het wijzen op één van de kerntaken van de atheïstische groepering, met name het bereiken van gelijkgestemden, evenmin van aard zijn om afbreuk te doen aan de voorgaande vaststelling, noch aan de overige in de bestreden beslissingen vermelde motieven.

2.2.4. Teneinde de uiterst nalatige houding van eerste verzoekende partij goed te praten, beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot de vermelding dat zij gedurende de periode dat zij ondergedoken dienden te leven, geen contact konden onderhouden met vrienden, kennissen, of de andere leden van de groepering waartoe eerste verzoekende partij behoorde en dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de praktische onmogelijkheid om verder op de hoogte te blijven van het lot van de andere leden.

De Raad is de mening toegedaan dat het volstaat om te verwijzen naar hetgeen verwerende partij desbetreffend in haar beslissingen heeft gemotiveerd: "*Uw gebrek aan geloofwaardigheid blijkt tot slot tevens uit het feit dat u bijzonder weinig tot geen informatie had over uw problemen en de problemen van uw groepsgenoten. Zo wist u enkel dat S. (...) gearresteerd was, maar u wist niet door welke instantie (CGVS 19/11/2012, p. 12). Voorts had u geen enkele informatie over de evolutie van zijn situatie. Zo wist u niet of hij intussen vrijgekomen was of niet; u voegde hieraan toe dat een mensenleven in Iran niet belangrijk is en dat men voor een gevangene niets kan doen. Toen er opgemerkt werd dat gevangenen toch vrijgelaten kunnen worden, was u overtuigd dat dit onmogelijk was. Nochtans erkende u even later dat S. (...) vroeger al eens gevangengenomen werd en dat hij toen werd vrijgelaten (CGVS 19/11/2012, p. 13-14). Gevraagd hoe het kwam dat u hierover niets wist, herhaalde u meermaals dat u uit schrik geen contacten met Iran onderhoudt (CGVS 19/11/2012, p. 13). Dit is geen afdoende uitleg hiervoor. U ondernam immers evenmin een ernstige poging om een zekere O. M. (...), die net als u lid van uw naamloze groepering zou geweest zijn en van wie u wist dat hij onlangs naar Amerika was gevlucht, te contacteren en aldus via hem informatie over (de problemen van) uw groep te verkrijgen. U verklaarde weliswaar dat u een poging ondernomen had om zijn emailadres op internet te vinden. Geconfronteerd met het feit dat er op internet heel veel informatie over*

O. M. (...) te vinden was, gaf u toe dat u niet goed met internet kon werken en dat u ook geen hulp gevraagd had aan uw echtgenote om O. M. (...) op het internet te vinden (CGVS 19/11/2012, p. 14). Dat u uit schrik Iraniërs in Iran niet kon contacteren, is overigens maar moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat, nadat u in de problemen was gekomen, u tijdens uw verblijf in het noorden van Iran wel degelijk de echtgenote van S. (...) kon opbellen, dat jullie informatie konden verzamelen over de vlucht van O. M. (...) en dat uw echtgenote nog afscheid kon nemen van haar moeder (CGVS 19/11/2012, p. 12; p. 14; CGVS echtgenote 12/12/2012, p. 8). Dat u hier in België schrik zou hebben om telefonische contacten te onderhouden terwijl uit uw houding blijkt dat u in Iran geen schrik had, is dan ook geenszins een aannemelijke uitleg voor uw bijzonder gebrekkige informatie in verband met S. (...)s situatie. Voorts had u geen enkele informatie over de context waarin de door u neergelegde convocaties d.d. 11/7/1391 bij uw vennoot zou zijn terechtgekomen. U verklaarde betreffende deze convocaties dat uw vennoot dit document zonder uitleg naar uw echtgenote gemaaild had. Daarop heeft u aan haar geen verdere informatie gevraagd: zo wist u onder meer niet met zekerheid of ze zelf ondervraagd werd, of er sindsdien nog convocaties of andere juridische documenten zijn toegekomen en of er nadien – door het feit dat u niet op de convocaties gereageerd had – hieraan juridische gevolgen verbonden waren (CGVS 19/11/2012, p. 11-12; p. 15; CGVS 12/12/2012, p. 10-11). Uw uitleg, met name dat u aan uw vennoot geen vragen wou stellen om niemand in de problemen te brengen, houdt geen steek, aangezien uw vennoot spontaan het initiatief nam om de convocaties aan uw echtgenote te bezorgen. Ten slotte beweerde u dat S. B. (...), een weblogger die in een Iraanse gevangenis zo zwaar gemarteld werd dat hij ten gevolge van zijn verwondingen overleed, deel uitmaakte van uw groepering. U verklaarde dat u het nieuws over S. (...) goed opvolgde (CGVS 12/12/2012, p. 14); u kende hem immers. In deze context is het hoogst merkwaardig dat u niet op de hoogte was van het feit dat er, zoals uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt, naar aanleiding van het onderzoek naar de doodsoorzaak van S. (...) zeven politieofficieren werden gearresteerd (CGVS 12/12/2012, p. 4).

Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw groepsleden in Iran zouden hebben gekend rechtstreeks verband houden / zouden houden met uw problemen en u deze problemen van uw groepsleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven." Gelet op deze uitgebreide motivering, dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partijen aangevoerde argumentatie niet in het minst een bevredigende verklaring biedt voor het gebrek aan interesse in hoofd van eerste verzoekende partij aangaande de evolutie van haar eigen problemen en die van haar lotgenoten. Op generlei wijze weerleggen verzoekende partijen de diverse specifieke elementen van de hoger geciteerde motivering.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissingen eveneens vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor een sterk vermoeden ontstaat dat verzoekende partijen op een andere wijze België zijn binnengeraakt. Eveneens motiveert verwerende partij dat het weinig geloofwaardig is dat eerste verzoekende partij, ondanks haar vrees geschaduwd te worden, het risico zou hebben genomen om na de confrontatie met haar schoonvader toch nog gewoon naar een bijeenkomst van de groepering te gaan, waardoor zij alle leden potentieel in gevaar bracht. Tot slot vestigt de Raad nog de aandacht op het in de bestreden beslissingen vermelde motief dat eerste verzoekende partij, noch haar echtgenote, op de Dienst Vreemdelingenzaken melding hebben gemaakt van de arrestatie van S., een evenement dat eerste verzoekende partij nochtans als een cruciaal element in haar asielrelaas beschouwt aangezien zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij reeds in Iran had vernomen dat S. werd gearresteerd en dat zij hierdoor begreep dat de groep verraden was. Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift geen specifiek verweer aan met betrekking tot deze vaststellingen, die er mede toe leiden dat aan hun vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg worden de voormelde motieven door de Raad gehandhaafd.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17) en dat verzoekende partijen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 19 november 2012 en 12 december 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT